



Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

ICOANE PE ALTARUL ȚĂRII (POEZII - I)

Mircea Dorin ISTRATE

ȚI-E GREU MĂICUȚĂ ȚARĂ

Ți-e greu Măicuță Țară în aste crunte vremi,
 Când toți te fură-n voie, iar tu de-acum te temi
 Că furii mari te-or rupe în câte părți îmi vor
 Și-n alte hărți te-or pune în vecii-vecilor.

Ți-e greu Măicuță Țară de-atâtea osteneli,
 Din zilnicita-ți muncă la mulți le dai pomeni
 Numai să fie bine și liniște și pace,
 Că azi ce-mi ești nimica, n-ai altceva a face.

Ți-e greu Măicuță Țară, tu veșnic lăcrimată
 Și mult prea jertfitoare, din vremea depărtată
 Tot dat-ai vamă vieții pe fiii tăi cei buni,
 Ce-ți însfințesc țărâna sub cruci fără cununi.

Ți-e greu Măicuță Țară, deși îmi ești bogată,
 Ai sărăcit de-acuma, că roada ți-e luată
 De ceia mari ai lumii ce-n hora lor te joc,
 Cum vrerea lor le este, mereu în nenoroc.

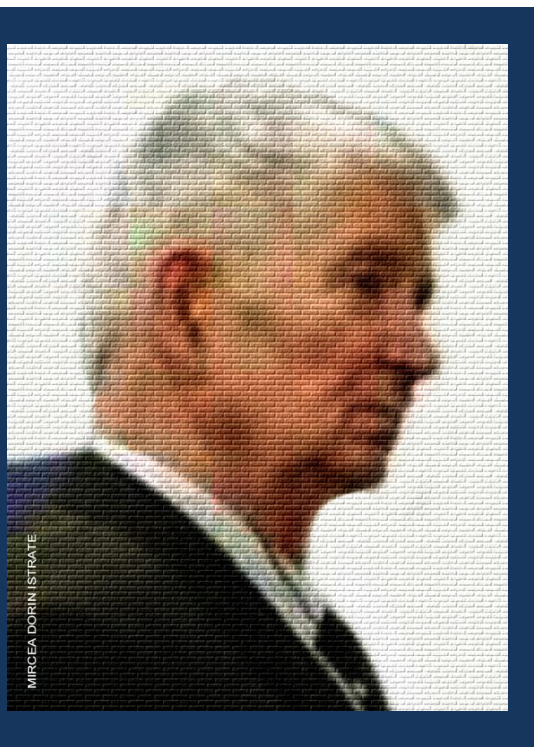
*

Acum, de-o vreme-ncoace ești tristă și-abătută,
 Iar viața ta sărmană, aproape că e frântă,
 Când vezi cum se-nrăiră de-o vreme și-ai tăi fii,
 Ce nu au drag de tine, de parc-ar fi străini.

De-aceea-ți este teamă, că vremea de-altădată
 În care-i fost în fală, de mulți îngloriată,
 N-apoi n-o să mai mai vină, că n-are astăzi cine
 De tine milă-i fie, să vrea să-ți facă-un bine.

Așa că-ți cheamă dară din vremile trecute
 Naintemergătorii, acei cu stele-n frunte,
 Ce-n vremea ta cea bună te-au ridicat în slavă,
 Să știe toți că fost-ai cândva, o Mamă Bravă.

Și-n inimă la tineri trezește-le mândria,
 Că încă nu-i pierită-n pustie România,
 Pe toți mi-i ține-aproate și-ostașii tăi să-ți fie,
 Când dâșilor li-i cere, minuni de vitejie.



MIRCEA DORIN ISTRATE



2023 - ANUL IULIU MANIU!

Cetatea Cavalerilor

NR. 7(35) IULIE 2023

SĂRUTA-ȚI-OI DREAPTA, MAICĂ ROMÂNIE

Săruta-ți-oi dreapta, maică Românie,
Eu, măruntul care, tu mă ocrotești,
Tu cât poți te strădui, viața să ne fie
Bună, împlinită, sub iertări cerești.

Săruta-ți-oi dreapta, bună Românie

Că ne ții pe toții în culcuș lumesc,
Chiar dacă pe-aicea încă-i sărăcie

Locul are-n dânsul, har dumnezeiesc.

Săruta-ți-oi dreapta, bună Românie

Că-n cuibar de suflet, încă românesc,

Tu în gând ne pus-ai zbor de ciocârlie

Iar în cele ape, stele din ceresc.

Săruta-ți-oi dreapta, maică Românie

Că pe sfânta-ți glie, câți îmi viețuiesc,

Din cea străvechime suntem veșnicie

Chiar de vremuri încă, ne mai vămuiesc.

*

Lăcrimată mamă, bună Românie,
Iartă-i pe aceea care-ți mai greșesc,
Mulți ți-s scut și spadă, fală, vitejie,
Și cu drag în suflet, ei mi te iubesc.

**

Dragă, bună maică, dulce Românie,

Știu, că de o vreme mulți te umilesc,

Dar veni-vor timpuri, când ți-o fi să-ți fie

Numele renume, în acest lumesc.

ÎNAINTEMERGĂTORII

Scurmători în glia țării și pe soare și pe ploaie,

Rugători pe la icoane, slujitori la neam și țară,

Voi ce viața v-ați rărit-o prin trecutele războaie,

Vița voastră strămoșească, azi, ajunsă-i de ocară.

Răbdători și buni la suflet, cu speranța-n Preamăritul

Ați trecut prin cele veacuri umiliți și-ncrezători,

Tot ținând pe-ai voștri umeri di-nceputuri, veșnicitul

Și nicicând la vremi trecute nu rămasu-mi-ați datori.

Păstrători în lada vieții de smerită-ngăduință,

De curat și de cinstire, de iubire creștinescă,

De frumosul cel din suflet, bunătate și credință,

Voi lungit-ați astă lume, ea din ea să-mi tot renască.

N-ați trecut degeaba lumea, ci cu viața voastră-ați scris-o

Să rămână rând de carte ca istorie trăită,

Voi ați fost umbra lui Stefan și moșia i-ați păzit-o,

Cu Mihai ați fost alături în clipita lui mărită.

La popescul Blaj, cu Iancu, voi ați fost speranța țării

Că scăpa-veți de obidă grofului asupritor,

Și la Alba, toți ca unul ați gândit, că largul zării

Al românilor e totul, ca-n cuprinsul unui dor.

Voi cu țara-mi sunteți una, plămădiți din a ei tină

Ca troițe veghetoare și altare de-nchinat,

Semănați în glia noastră, sunteți boabe de lumină

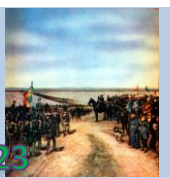
Pe cărarea care vine din trecutu-ndepărtat.



Cetatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MANIU !

NR. 7(35) IULIE 2023



Fără voi am fi nimicuri, dezlipiți de lutul țării,
Fără drag de a ei soartă, fără simț, fără credință,
Frunze-n vântul deznădejdiei, risipite-n largul zării,
Lăsători în voia sortii, fără sfânta năzuință.

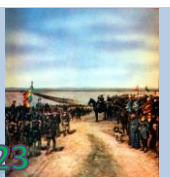
Voi îmi sunteți cheagul lumii, stâlpul ei de înălțare,
Sfinți de pus pe tâmpla țării ca icoane de-nchinat
Mărețiile istoriei, borne puse la hotare,
Gând rămas în mintea noastră, într-un bob de lăcrimat.

EU SUNT URMAȘ DE DAC, NU DE ROMAN

Romanilor, v-o spun de la obraz
Că mândru NU-S, când unii spun în fală
Că eu mă trag din voi, și până azi
Sunt viță-nnobilată, nu barbară,
Că stârpea mea mlădiță-i din Traian
Și-n imnul țării-l veșnicesc în toate,
Că al meu sânge-i sânge de roman,
Și nu de dac, netemător de moarte.
Voi însă-mi sunteți neam de criminali
Ce-ați jefuit și pustiit popoare,
O haită înarmată de șacali
Ce v-ați întins ca râia pe sub soare.
Ce-ați vrut la noi? Doar aur, miere, grâne,
Durere, jale, multă nedreptate,
Femei vă facă poftele hapsâne
Și pâine, circ, distracții, cât se poate.
A voastre armii dornice de sânge,
De glorie, mărire și arginți,
De milă n-au știut de-o mamă plânge
Cerându-vă cruțare ca la sfinți.
Cu-al nostru aur v-ați nălțat Columne,
Vă știe lumea mari învingători,
Dar ce-ați cătat la noi și-n larga lume
Că nu prea știu să vă fi fost datori.
Ne-ați jefuit de aur și de sare,
Și ne-ați robit sub lovituri de bici,
Tot ne-ați furat ce-am strâns cu grea sudoare
Să vă-mbuibați, călăi nemernici.
La Roma dus-ați toate-n mare fală
Și-ați petrecut un an în sărbătoare,
Rămas-a țara-n urma voastră goală
Și -n jug de robi ne-ați pus, la grea strâmtoare.

*

Pe cât am fost odată mari și tari
Pe-atâta astăzi eu mă sint un prost,
Că mă fălesc cu voi, niște tâlhari,
Uitând de bunăvoie cine-am fost.
Mă ierte Decebalul, preamăritul,
Mă iarte Burebista, Deceneu,
Mă ierte și Zamolxe, nemuritul,
Mă ierte chiar și bunul Dumnezeu



Că i-am uitat o clipă pe străbunii
 Ce-au fost Adamii ăstui colț de rai,
 Și mi i-am pus în sânge pe romanii
 Ce s-au făcut stăpâni pe-al nostru plai.
 Eu NU SUNT NEAM cu cea adunătură
 Venită din apus și răsărit,
 Ce taie-n voie, spânzură și fură,
 Doar pentr-o soldă-n aur și argint.
 Eu cred că SUNT URMAȘ DIN NEAM DE DAC,
 Ce n-am făcut la alții nici un bai,
 Zamolxe, nu Traian mi-a zis să fac
 Doar fapte bune, ca s-ajung în rai.
 A voastră stare, lungă râncezeală,
 Clădit-a fost pe moarte și hoție,
 Iar cu ce voi vă preamăriți în fală
 Eu nu mă fac părtaș, întru frăție.

**

Ai mâinile pătate Împărate,
 De sângele preabunilor strămoși,
 Cu mine-n veci Traiane, nu ești frate,
 Ci ucigaș de-ai mei nenorocoși.
 Te cânte Roma ta, de mi-o socoate
 Cât va voi te-nalțe an de an,
 Iar ție-ți spun, să știi de-acum nepoate,
CĂ EȘTI UN PUI DE DAC, NU DE ROMAN